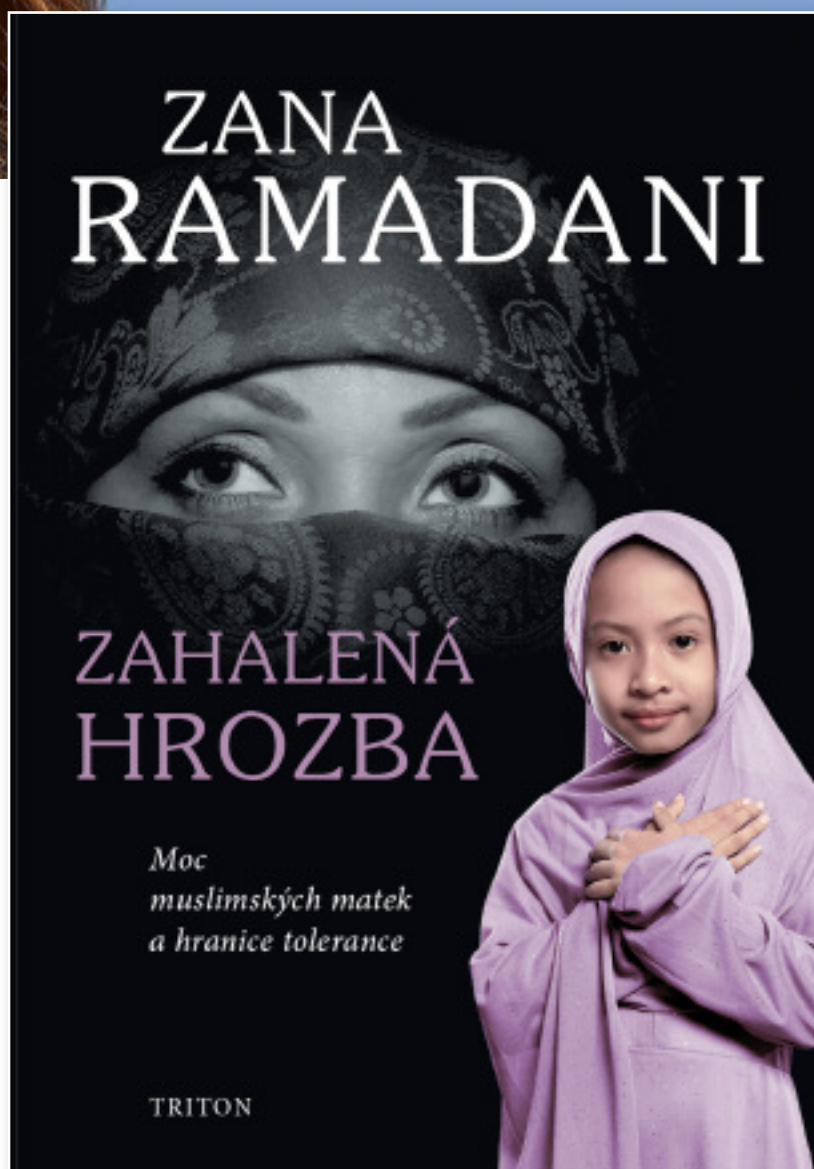

Zana Ramadani ZAHALENÁ HROZBA

„Islám k Německu nepatří,“ říká Zana Ramadani. „Muslimové k Německu patří – ale jen když se přizpůsobí jeho společnosti.“ To se však nemůže zdařit, dokud se na dnešní západní svět budou aplikovat překonaná pravidla předmoderního náboženství a dokud muslimské matky budou svým dětem předávat hodnoty nepřátelské vůči ženám.

Jako dcera z muslimské imigrantské rodiny pojmenovává věci tak, jak to dokáže jen málokdo: V muslimské rodině vládou ženy. Svě dcery vychovávají v osoby bez vlastní vůle a syny v rozmazlené machy – a protože tyto mamánkové pod vlivem výchovy nejsou v životě úspěšní, vyrůstají z nich budoucí radikálové. Autorka se vyslovuje pro otevřené vyrovnání se s tímto tématem a zcela jasně říká, že bez spolupráce muslimských matek se integrace nemůže podařit.

Vázaná, 208 stran, 299 Kč, ISBN: 978-80-7553-503-0, EAN: 9788075535030

Zakoupit můžete zde

<http://www.tridistri.cz/zahalenahrozba?ItemIdx=5>

Ukázka z knihy a rozhovor s autorkou na následujících stranách

Nakladatelství TRITON, s.r.o., Vykáňská 5, Praha 10, tel.: 226 220 025,
email: distribuce2@triton-books.cz, www.tridistri.cz

Muslimská žena jako pachatelka

MATKY JSOU NEJVĚTŠÍMI UTLAČOVATELKAMI DCER

Feministkám se to všechno nemusí líbit. Kvůli násilí, jemuž jsou ženy v muslimských společnostech vystaveny, a kvůli středověkému, zastaralému přidělení rolí považují muslimské ženy výlučně za oběti. To je značně rozšířený omyl. Muslimské ženy jsou, už jsem se o tom zmínila, zároveň viníky. Neboť to ony vychovávají děti. Cíle výchovy synů a dcer se jasně liší. Ze synů vychovávají prince a macha, z děvčat pak oddané služky mužů. Je to k uzoufání. Matky jako vychovatelky dětí by přece mohly změnit život děvčat a poté žen. Namísto toho občas i násilím předávají to, čím jako dívky samy trpěly. Radši udržují tradici, která jim samým škodila a i nyní je jako dospělé silně omezuje. Matka, kdysi sama oběť, se stává pachatelkou. Ženy jsou největšími utlačovatelkami dcer. To matky vštěpují dětem hodnoty archaické, ženám nepřátelské společnosti. Chlapce už od malička učí, že jsou víc než jejich sestry. Dcerám nalévají do hlavy, že ženy jsou služky, jež mají pomáhat v domácnosti a obsluhovat otce a bratry. Matka, sama otrokyně, vychovává z dcery další otrokyni rodiny. Vštěpuje jí, že ženy se musejí podřizovat a cudně oblékat a že jejich ústředním životním prostorem je dům. To mě učila i moje máma, ačkoli u mého táty ani v jeho rodině nežila v „domácím vězení“. Mohla pracovat, kde a kdy chtěla. A pracovala hodně. Mohla svou rodinu a přátele navštěvovat, kdykoli se jí zachtělo. Táta ji nikdy neuhodil a nikdy se nad ni nevyvyšoval. A přesto to byla ona, kdo si bral k srdci lekce z domu svých nábožensky založených rodičů, a veškerou svou mateřskou moc vkládala do toho, aby ze mě vychovala dobrou a pokornou muslimskou ženu. Činila tak – jako četné muslimky – všemi prostředky, i násilím. Muž bije svou ženu z lásky. A matka bije děti ze starostlivosti a náklonnosti. Ruka muslimské matky je svižná a pohotová. Korán však nic takového výslovně nezmiňuje. Jsou tu však četné hadísy, které tělesné tresty naznačují. Tak například děti mají být od sedmi let vedeny k modlitbám, a když se zapomenou pomodlit, je třeba je upomenout „mírnou ranou“. V Bibli stojí: „Kdo šetří hůl, nenávidí svého syna, kdežto kdo jej miluje, trestá ho včas.“ Nebo: „Hůl a domluva dávají moudrost, ale bezuzdný mladík dělá ostudu své matce.“ Jenže to už v západním křesťanském světě neplatí; v něm mimo jiné osvěta a nové pedagogické přístupy překonaly na rozdíl od islámu překonané. „Děti mají právo na výchovu bez použití násilí. Tělesné tresty, psychologický nátlak a jiné metody trestu, které porušují lidskou důstojnost, jsou zakázány,“ požaduje od roku 2000 občanský zákoník (BGB, § 1631). Starou Bibli ctí víc než moderní zákon pouze nepatrná radikální menšina, například evangelikálové nebo „Dvanáct kmenů“. Styl jejich výchovy nazývají ochránci dětí „týráním a ponižováním dětí“ a neurobiologové, jako například Gerald Hüther, „drezúrou bolestí a strachem“. Vůle dětí se láme, vytvářejí se z nich „poslušné nástroje“, o jaké se opíraly autoritářské systémy. Tak to dělali i nacisté. Mezi muslimy je výchova bolestí a strachem rozšířená. Týká se především dcer. Tyranem bývá většinou žena. Mne bila – až na onu zmíněnou výjimku – pouze matka. Tak je tomu skoro vždycky. Rány dává matka. Neposlušnou dceru ponižuje a týrá matka. Po nějaké době jsem se ze strachu z bití a bolesti naučila radši mlčet. Mezi muslimy se takové výchovné metody nepovažují za nijak nevhodné, ani v Německu: „V islámu smíme děti bít jen zlehka,“ napsala mi jedna ošátkovaná muslimka na Facebook, „např. plácnout přes zadek, ale ne tak, aby jim to nějak ublížilo, a do obličeje bít, to už vůbec ne.“ Je překvapivé, že tak jedna-

ji ženy: Samy přece trpěly mateřským násilím; ale zjevně hodnoty, které se za tím skrývají, natolik vstřebaly, že je předávají další generaci. Tímto způsobem pokračují v udržování rolí mužů a žen, jež samy jako děti považovaly za nespravedlivé. Vymazávají si z paměti vlastní dětství v přesvědčení, že tak se to dělat musí – pro posmrtný život. Na to myslí všichni muslimové: že musejí dělat vše pro život pro životě.

Udržovatelky tradice

MUSLIMSKÉ MATKY JAKO STRÁŽKYNĚ PANENSTVÍ SVÝCH DCER

Jedna matka vystoupí z autobusu a míří do Starého bazaru ve Skopji. Spěchá, žene se po hrubě vydlážděné ulici a její tříletá dcera jí stěží stačí. A ta žena uhání a uhání a uhání, a jak tak chvátá kolem stánků s ovocem, masem a čerstvými sýry, s látkami a ložním prádlem, ani si nevšimne, že holčička zůstává stále víc pozadu. Majitel jednoho krámu, je to bratranec otce té holčičky, ji vezme do náruče a čeká. Minutu, dvě, tři, pak se matka konečně vrací, panicky se rozhlíží, a když ty dva spatří, snese se na strýcovu hlavu přival nadávek. Ten už je na to zjevně zvyklý a pouze suše odtuší: „Musíš si na dítě dávat pozor. Nemůžeš přece tu holčičku nechat jen tak bez povšimnutí běžet za sebou.“ Ta holčička jsem byla já. Byl konec osmdesátých let. Máma mě nikdy nebrala za ruku, vždycky se někam hnala a já jí nějak musela stačit. V jejich očích jsem neměla žádnou zvláštní cenu. Nebyla jsem chlapec, který by zvyšoval její vážnost, jenom děvče. Můj bratr měl přijít na svět necelých deset let po mně, to jsme už žili v Německu. Řekla bych, že se jí nemohlo stát nic horšího, než že se jí narodilo děvče. A že takto smýšlela, mělo málo co společného s ní jako osobou, ale hodně s muslimským společenstvím, s islámem, jenž ve svých stoupencích vzbuzuje domněnku, že žena má jen poloviční cenu muže. Jakkoli nepatrně si matka dcery cení, o to větší jí musí věnovat pozornost. Každíčký chybný krok dítěte, každíčká domnělá nevychovanost padají na matčinu hlavu. Tato pozornost se vystupňuje takřka v posedlost, jde-li o ten „malý rozdíl“, o panenskou blánu. A opět se při tom myslí na muže. Neboť když muslimský muž má se svou ženou první styk, chce vidět krev. Tak už se to naučil. Panna – a jen s tou se ožení – po prvním styku krvácí. Pokud ne, pak není něco v pořádku. Matka hlídá dceřinu panenskou blánu velice horlivě. Podporují ji v tom všechny ostatní ženy společenství a je to spojeno se všemi důsledky pro svobodu dívek, vlastně pro jejich nesvobodu. V Německu je tento dohled často přísnější než v islámské domovské zemi. Vzhledem ke zdejšímu, celkově volnějšímu stylu života nehrozí pouze nebezpečí, že se dívka předčasně spustí s nějakým mužem, ale také že by to mohl být nějaký nevěřící, „modloslužebník“, který je podle Koránu leda tak „palivem“ nebo „obyvatelem“ ohně, jenž je připraven pro nevěřící. A proto muslimské matky dcerám vtlučují do hlavy, že když žena nosí krátkou sukni a dívá se nějakému muži příliš dlouho do očí, chce ho provokovat a vzrušovat. Vše, co ženy dělají, a vše, čím jsou, je ryzí provokace.

Ve své knize se zabýváte závažnými tématy: politikou, feminismem, konzervativním islámem, muslimskými machy a jejich matkami. Nemáte někdy strach a nechtěla jste požádat o policejní ochranu?

Je to občas hodně těžké. Různé hrozby mi chodí hlavně na sociálních sítích, jsou téměř vždy anonymní, policie s nimi nemůže moc dělat. Proto jsem minulý rok požádala o zbrojní průkaz. Musím se ochránit především sama.

Odkud chodí nejvíce výhrad k vaší knize?

Je asi od feministek. Popírají mé vzdělání, považují mě za izolovaný „případ“ a relativizují vše, co píšu. Naproti tomu jsem nezaznamenala kritiku od konzervativních muslimů. Ti „jen“ vyhrožují.

Čím?

V podstatě vším nejhorším. Jsem pro ně děvka, vyhrožují, že mě znásilní, zavraždí, a v době, kdy jsem byla těhotná, že mi vyrvou dítě z těla...

Bojíte se?

Bylo by absurdní, kdybych řekla, že ne. Trápí mě to, ano, ale snažím se nedávat to najevo.

Je pro ně obzvláště nepřijatelné, že vy jako muslimka kritizujete islám?

Kdybych byla Němka, byla bych pro ně nacistickou děvkou a rasistkou, výčitky si najdou vždycky. Být muslimem je však těžší, a proto i horší. Fakt, že kritizují ženy, je úplně největší zločin. Ale cítím, že se mě také bojí, protože dobře vím, o čem mluvím. Přímé diskusi se mnou se mí odpůrci důsledně vyhýbají.

Co máte proti feministkám? Bývala jste kdysi členkou Femenu?

Jsem jen proti určitému směřování feministek. Proti těm, kteří mluví o solidaritě žen, ale nežijí podle toho. Domnívají se, že jediným zlem je západní bílý muž a že je třeba je kritizovat bez zábran. Neuvědomují si, že tím zároveň podporují rasismus, který je stejně diskriminační vůči mužům i ženám. Feminismus je o lidských právech: můžete kritizovat všechno a všechny, kdo potlačují práva žen, včetně muslimů. Pokud mě feministky nazývají rasistkou, pak mám problém s jejich chápáním feminismu.

Vaše rodina uprchla z Makedonie do Německa, když vám bylo sedm let. Jak se rodiče vyrovnali s novým prostředím?

Měla jsem velké štěstí, že můj otec byl vzdělaný. Pocházel z liberální rodiny, žádná žena u nich nenosila šátek. Když jsme přijeli do Německa, vyhýbal se kontaktu s jinými Albánci, místo toho se aktivně zapojoval do občanského života. Okamžitě se naučil německy a nás k tomu znovu a znovu vybízel. Říkal, jak je důležité znát jazyk naší nové vlasti a ať vynaložíme maximální úsilí k tomu, abychom si ho osvojili.

A vaše matka?

Zůstávala mimo a nenašla si cestu k novému životu. Každý týden několik hodin mluvila se svou rodinou doma, takže se nedokázala odputat od tamějších hodnot a morálky, které otec nikdy neměl rád.

Nehovoří se o duchovnosti islámu

Zana Ramadani, (10. ledna 1984 ve Skopje v Makedonii). Ve věku sedmi let přišla s rodinou do Německa. Studovala práva, sociologii a politické vědy, byla spoluzakladatelkou a předsedkyní spolku Femenu Germany. Je členkou CDU. Od roku 2009 má německé občanství, o nějž požádala hlavně proto, že zastává názor, že migranti se musí jasně přihlásit k nové vlasti a ctít její zákony. V roce 2009 se vdala, nyní se svým manželem žije v odloučení.

Vzhledem k tomu, že Němci jsou považováni za nevěřící a pro německé ženy neznají jiné pojmenování než děvky, udržovala ve mně pocit, že se musím ovládat, abych neposkvnila rodinnou čest, kvůli čemu by si mě nevzal žádný albánský muž. A ona by za to vinila mě.

Paradoxem je, že ženy pokračují v tom, čím kdysi samy trpěly...

Muslimské ženy jsou nejvíce utlačovanými dcerami. Proto je tak důležité pomoci jim v integraci a ukázat příklady žen, které v západním světě uspěly, osamostatnily se a vynikly v profesním i osobním životě. V tom muslimském by byly zodpovědné za udržení rodinné cti, což se mužů netýká. Synové mohou prodávat drogy, být násilní, to není žádný problém pro matky, protože to nepoškodí rodinnou čest. Ale panenství dcery musí být zachováno za každou cenu. Pokud tomu tak není, matka selhala, přináší hanbu na rodinu. Proto moje matka nakonec zavolala své bratry. V tentýž večer, co přijeli, jsem utekla do útulku pro ženy, protože jsem se bála, že mě převezou zpět do Makedonie a proti mé vůli vdají.

Muslimské matky vyznávají „kult syna“. K čemu to vede?

Kluci jsou vychováni jako princové. Jsou hýčkaní, zkažení, slouží se jim, a to všechno nakonec vede k jejich selhání. Neuspějí, protože Západ je meritokratický, tedy že lidé jsou oceňováni podle svých schopností. Nevědí, že se po nich chce, aby se snažili, vzdělávali, a že to je jediná cesta k úspěchu.

Zmínila jste se, že se vyhýbáte určitým čtvrtím v Berlíně. Bojíte se tam něčeho, není to zbytečné?

Bohužel není. Neukölln, Wedding a Kreuzberg jsou ulice, po nichž jako žena nemůžete jít. Zcela jistě zde budete obtěžována. Nedávno jsem zaparkovala auto v Neuköllnu a mladý muslim na mě křičel: „Hej, děvko, zmiz odtud, tady budu parkovat já!“ Bezpečně jsem se tam cítila jen jednou, a to když jsem si loni oblékla hidžáb. Poprvé mi muži nevěnovali pozornost.

Proč tak tvrdě bojujete proti šátku?

Šátek je symbolem apartheidu pohlaví. Projevuje se jím politický islám. Šátek původně sloužil k odlišení slušných žen od otrokyň. A přetrvává to dodnes. Stále se rozlišuje mezi morálními a nemorálními ženami. To je důvod, proč jsou západní ženy považovány za méněcenné.

Myslíte, že takto smýšlejí i muslimové žijící ve třetí generaci na Západě?

Ach, měli byste je slyšet. To je Pegida naruby... Nicméně: muslimské ženy mají samozřejmě právo nosit šátky, musíme hájit jejich právo na sebeurčení. Ale také je třeba vidět, že miliony žen v muslimských zemích nemají na výběr, zda nosit šátek či nikoli. V Íránu si dokonce kvůli tomu holí vlasy. A tady mluví o svobodě? Byla bych pro zákaz šátku, zejména ve školách, alespoň muslimské dívky by měly být svobodné. Mimochodem mělo by to být zakázáno i neploletým. Pokud dáte šátek dvanáctiletým dívkám, sexualizujete je, a jsou to ještě děti! To mě děsí.

Je někdo zodpovědný za popularizaci radikalizovaného islámu?

Ne. Politici se podílejí na růstu konzervativního islámu. Zvou jeho zástupce na každou talk show. Ale nikdy se nehovoří o duchovnosti. Jen o politice. Progresivním muslimům nikdo nenaslouchá, protože nejsou tak hlasití. A nemají tolik peněz. Proto také ti muslimové, kteří sotva kdy navštívili mešitu, mají najednou dojem, že je Němci nebo Švýcaři chtějí diskriminovat a oni tudíž musí bránit svou muslimskou identitu.

A jdou ještě dál: viní islám z islámství.

Žádné jiné náboženství neprodukuje tolik zabijáků jako islám. Muslimové dávají přednost tomu, že se považují za oběti místo aby se na sebe někdy podívali trochu sebekriticky. Islám je fixován na další, posmrtný život a nikoli na ten na tomto světě. Na položené

otázky většinou nedostanete odpověď, a to mluví za všechno. Například proč je nenávist kázána v mešitě, svatém místě, místě duchovnosti?

Ale jak lze bojovat s politickým radikálním islámem?

Efektivně lze bojovat jen zevnitř. V tomto okamžiku by si měl islám vzít příklad z křesťanství. Zde zásadní změnu, myslím, přinesla reformace, k níž došlo také zevnitř, tedy ze strany samotných křesťanů.

Co dělá Německo v tomto boji?

Podporuje nesprávné lidi a sdružení. Například Ditib nebo Centrální radu muslimů. Obě organizace nemají nic společného s duchovním islámem. Stojí za politickým a radikálním islámem. A tak dostali duchovní muslimy pod tlak.

Hodně by mohla vyřešit tolerance...

Smysl pro toleranci je nejvýraznější u mladých Němců. Tvrdí, že člověk musí tolerovat všechno. Zdá se, že Němci stále trpí generačním traumatem. Cítí se odpovědní za všechno, co bylo spácháno během nacistické diktatury.

A jak tolerantní jsou muslimové?

Velmi tolerantní jsou vůči svým bratrům a sestrám. Ale tato tolerance je rychle opustí, pokud jde o křesťany a Židy. Takže pro křesťany není snadné postavit křesťanský chrám v muslimské zemi. Křesťané by měli také žít se svou vírou v muslimské zemi velmi nenápadně.

Myslíte si, že politici udělali během uprchlické krize chybu?

Kancléřka nepřipustila, že udělala velkou chybu, když do Německa pustila mnoho utečenců bez kontroly. Musíme pomoci lidem, kteří pomoc potřebují, ale pachatelé kriminálních zločinů musí okamžitě Německo opustit. Ovšem naši profesionální politici chtějí nejdříve problém vysvětlit, jak tomu bylo vždy. (Ze zahraničních pramenů)

